

۲۰۲۱/۰۸/۰۶

عبدالباری جهانی

د اعلیحضرت امان الله خان اصلاحات او سقوط

«دوهمه برخه»

کندهار ته د سفر په ترڅ کې د خلکو په منځ کې د هغه له یوې وینا څخه بنسټ کېږي چې حکومتي ادارې ټولې په فساد کې ډوبې دي. هغه ته اداري فساد له ډیرو پخوانیو وختونو څخه په میراث پاته سوی وو او د ده لپاره گرانه وه چې په یوازې سره یې د دې مهلک اجتماعي دښمن رېښې ایستلې وای. هغه خلکو ته په وینا کې وویل چې ما د خپل مظلوم او نیستم رعیت د سر او مال څخه د ظالمانو او تیري کونکو د لاس لاندولو لپاره نظامي جوړې کړې. خو څوک په هغه عمل نه کوي او یا سم نه دي ورباندې پوهېدلې. حاکم د خلکو هستي د ځان بولي او وایې چې خلک باید رشوتونه ورکړي او میلستیاوي ورته وکړي. ملا وایې خلک باید هغه ته خیراتونه ورکړي او څوک یې باید له حلواخوریو څخه را ونه گرځوي. کاتب وایې له خلکو څخه پیسې اخیستل د هغه حق دی. قاضي فتوا ورکوي چې د خلکو د دعوو د فیصله کولو په وخت کې چې له هغوی څخه هر څه وغواړم هغه ماته حلال دي. حاکمیت قانون ص ۸۴

اعلیحضرت امان الله خان له یوې خوا د هیواد د عصري کولو او پر مختگ لپاره په هره برخه کې ژور اصلاحات پیل کړل او له بلې خوا، په یوازې سر، د خپلو ټولو مخالفو ملایانو، روحانیونو، خانانو، فاسدو او رشوت خورو مامورینو او ډاډه مارانو او قاتلانو په غیږ ورغی. هغه فکر کاوه چې که یو زړه ور او وطن پالونکی مشر له جدیت څخه کار واخلي نو غلا، فساد او بې امنیتي ته خاتمه ورکولای سي. په داسې حال کې چې تر څو پوري د غلا او بې امنیتي علتونه له منځ ولاړ نه سي یوازې د ډاډه مارانو په نیولو او په سزا رسولو کار نه کېږي. اعلیحضرت امان الله خان د کندهار د سفر په خاطر اتو کې لیکي چې د کندهار امنیت په دې اندازه خراب سوی وو چې که ما گناه کارانو ته سزا ورکړې نه وای نو امنیت به نه وای راغلی. بالاخره مي د مفسدینو په سزا رسولو او وژلو بنا وکړه او څو ورځې مي د قصابانو په څیر قصابي وکړه. په زړه کې مي وویل چې زه کندهار ته د کار لپاره نه بلکه د قصابي لپاره راغلی يم. تر څو چې په څو ورځو کې مي کندهار له اشرارو څخه پاک کړ او بنار آرام سو او په ټول بنار کې نه لوی او نه کوچنی غل لیده کېدی. اعلیحضرت امان الله خان ټول هغه ظالم

خانان، چي دی يحيی خان د مثال په توگه يادوي، په سزا ورسول او ځيني يې اعدام او قتل کړل چي د خپلو ځانونو د ساتلو او دښمنانو د خپلو لپاره يی غله او داره ماران ساتلي وه. حاکمیت قانون ص ۲۲۴ د افغانستان په تاريخ کي به هيڅ مشر د خپلو خلکو سره دومره له نيژدې نه وي کښيستی او دومره د زړه له کومي مينه به يې نه وي ورسره کړي. اعليحضرت امان الله خان خپل سلطنت د هيواد د اکثریت مظلومانو او غريبانو باله او د کندهار خلکو ته د خپلي هغي وينا په ترڅ کي چي د پچي په اساس يې د عسکري خدمت د بنيگنو په باره کي ورته کوله وويل " ټول په دې پوه سی چي زما سلطنت د خان او ملا، ملک او مخورينو سلطنت نه دی. بلکه زما حکومت د عاجزانو، غريبانو، کروندگرو او کسب کارانو د ژوند د بنيگنو دپاره دی. او په هره وسيله چي کيږي د افغانستان د عام ملت د سمورتيا او خوبنيو لپاره به خدمت کوي. څرگنده خبره ده چي کله ټول ملت آرام او خوشاله وي نو خانان او د نفوذ خاوندان به هم ورسره خوبن وي. نن غرمه که څه هم چي څوک به نه وي پوهيدلي چي ما ولي ډوډی ونه خوړه خو علت يې دا دی چي ما وليدل چي تاسي ټول په چمن او د باغ پر سرکونو باندي د جرگي په انتظار ناست واست. او ستاسی خانانو او مشرانو د سلامخاني په برنده کي ستاسي په مخ کي پر چوکيو او ميزونو باندي ډوډی خوړله. ما چي دا حال وليدی نو په زړه کي مي وويل چي زما دي زهر سي! چي ستاسي په مخ کي ډوډی خوړم" حاکمیت قانون ص ۹۳

اعليحضرت امان الله خان په کندهار کي د خپلو ويناوو په ترڅ کي څو ځله د خرقې شريفې بست ته، چي غلو او فراريانو به پناه پکښي اخيستله، اشاره وکړه او وي ويل چي د خرقې شريفې حريم د مسلمانانو د عبادت دپاره دی. هغه د قاتلانو او داره مارانو، چي د خدای او بنده گانو پر حقوقو يې تيری کړی دی، د پتيدلو ځای نه سي کيدلای. دغه راز يې په هغو روحانيونو ملندي ووهلي چي ويل به يې له آسمان څخه د دښمن الوتکه په يوه پف را غورځوي، د خاينانو توپونه په چف بندوي او د ماشين گنو گولی په تف بندوي. ده وويل چي زمور پيغمبر چي د هغه له رويه ټول کاینات پيدا سوي دي له دښمن سره د توري په زور جنگيدی او په جنگ کي يې مبارک غاښن شهيد سو. نو دې روحانيونو دا قدرت له کومه کړ. دا خبري که څه هم چي د شريعت له مخي سمی وي خو په دې برخه کي د بيسوادو عوامو لپاره د ملا او پير خبري، چي دوی له وړوکوالي عادت ورسره نيولی وو، ډيري مهمي او پرحق بنسکاريدي او د ده پر منطق يې غور نه سو نيولای. هغه کتاب ص ۸۹

ستونزي او عکس العمل

اعليحضرت امان الله خان په داسي يوه وروسته پاته ټولنه کي اصلاحات پيل کړل چي په هره برخه کي يی کار ته ضرورت درلود. په افغانستان کي امير دوست محمد خان، امير شير علي خان، د امير امان الله خان نيکه امير عبدالرحمن خان او د ده پلار امير حبيب الله خان هر يوه په خپلو وختونو کي پوځي،

اداري، مالي، صنعتي او کلتوري اصلاحات راوستلي وه. نه يوازي د جدی عکس العمل سره مخامخ سوي نه وه بلکه لایي هرکلی هم سوی وو. خو د امان الله خان اصلاحاتو له هغوی سره توپیر درلود. د هغه اصلاحاتو انقلابي بڼه درلوده او د ټولني هره برخه یی په نظرکي نیولې وه. د افغانستان په څیر یوې وروسته پاته ټولنه کي دغه راز اصلاحاتو قوي مرکزي حکومت، غښتلي او وفادار پوځ، قوي مالي بنسټ او منابعو او د اصلاحاتو طرفدارو یوه یا څو گوندونو، تبلیغاتي او تنظیمي قوت، ته ضرورت درلود. د اعلیحضرت امان الله خان سره په دې ټولو لازمو وسایلو کي تقریبا یوه هم نه وه. د ښووني او روزني په شمول، د هغه تقریبا ټول اصلاحات انقلابي وه. که یی د ځینو تود هرکلی وسو نو د ځینو سره یی له لومړی ورځي مخالفت څرگند سو. که امان الله خان خپله ټوله، او یا زیاتره، توجه د ښووني او روزني او مطبوعاتو خواته اړولې وای او د دې ترڅنګ یی، د هیواد د مالي امکاناتو سره سم، د صنعتي او تجارتي اصلاحاتو ته مخه اړولې وای نو ښایي هم یی د افغانستان د پر مخ بیولو ارمان پوره سوی او هم ښایي د چندانې لوی عکس العمل سره مخامخ سوی نه وای. د ده نیکه امیر عبدالرحمن خان هم په هیواد کي د پیرانو او ملایانو له مخالفونو سره مخامخ سو. هغه هم د ملایانو او پیرانو امتیازات یا لږ کړل او یا یی له منځه یوړل. حتی د کندهار په خرکه شریفه کي یی د کندهار تر ټولو لوی دیني عالم، ملا عبدالرحیم، په خپل لاس وواژه مگر چا ځکه عکس العمل ښکاره نه کړ چی یو خو یی قوي مرکزي حکومت درلود او بل یی ملایانو ته داسي پلمه په لاس نه وه ورکړې چي هغوی په جوماتونو او کلیو کي د هغه پر ضد کار ورڅخه واخلي.

له اعلیحضرت امان الله خان سره، د خپل پلار او نیکه په څیر، غښتلی مرکزي حکومت او پوځي قوت نه وو. هغه په دغه حال کي هم له ملایانو سره، چي هر گړی یی له ټولو عامو او بي خبرو خلکو سره تماس درلود او ټولو یي هري خبري ته غور ایښود، او حضرتانو سره، چي په سل هاوو زره مریدان یی درلودل، مخامخ سو. که اعلیحضرت امان الله خان، چي په ټول هیواد کي یی د غازي په نوم شهرت او محبوبیت درلود، ملایانو ته په لوی لاس د خپل ځان پر ضد د تبلیغ لپاره پلمې نه وای ورکړي ښایي دونه ژر یی د ده قدرت ته صدمه نه وای رسولې. خو هغه د خپل هیواد د دیني عالمانو او ملایانو د خپه کولو ترڅنګ، چي د هر ډول مترقي اصلاحاتو سره یي مخالفت ښودی، خپل پوځ، چي پلار او نیکه یي په ډیرو خوارو روزلی او تنظیم کړی وو، او ده هم د اصلاحاتو په عملي کیدلو کي، ډیر زیات ضرورت ورته درلود، په لوی لاس داسي کمزوری کړی وو، چي بالاخره یی د یوه عادي ډاره مار سره د مقاومت کولو او پر شا تمبولو توان نه درلود.

د پوځي جبری خدمت موده یی له دوو کالو څخه دريو کالو ته اوږده کړه. زاړه پوځي قطعات یي، چي ښه روزنه او تجربه یي درلوده، رخصت کړل او ځای یي ځوانانو ته ورکړ. د زرو پوځي قطعاتو عسکرو په میاشت کي شل روپی تنخوا درلوده خو ځوانو قطعاتو ته یي په لومړي سر کي د میاشتي

دوولس رپی وټاکلي او بالاخره یی هغه تنخوا هم په میاشت کې پنځو روپیو ته را کمه کړه. پولادا ص ۷۶ طبیعی خبره ده چې له عسکري خدمت سره د عسکرو او صاحب منصبانو علاقه کمه سوه او پوځ ورځ په ورځ کمزوری سو. میرغلام محمد غبار، چې په هغه وخت کې ځلمی وو او هر څه یې په سترگو لیدلي دي، هم د پوځ، په لوی لاس، کمزوره کیدلو ته اشاره کوي او وايي چې له پوځ څخه هغه تجربه کار او تکره کسان چې د استقلال په جنگ کې یې توره کړې وه یا له کاره گوښه سوه او یا حتی بندیان سول او پر ځای باندي یې نایب سالار محمود سامي او هغه ته ورته کسان وټاکل سول. غبار ص ۸۱۱ حتی لودویک آدمک خو لا په دې عقیده دی چې امان الله خان د خارجي يرغل خطر نه احساساوه او فکر یې کاوه چې د داخلي مخالفتونو او احتمالي بنوربنونود ځپلو لپاره وړې پوځي قوې ته، چې د هوایی قوې ملاتړ وسره وي، اړتیا لري. ځکه یې نو د الوتکو د اخیستلو په نامه د عسکرو څخه یوه میاشت تنخواوي وگرځولي او هغه تجربه کار صاحب منصبان یې چې لا هم په پوځ کې وه یو په یو له پوځه وایستل. آدمک ص ۸۶

سپه سالار محمد نادر خان د اعليحضرت امان الله خان له دغو پوځي اصلاحاتو او له پوځ څخه د تجربه کارو صاحب منصبانو د ایستلو او گوښه کیدلو له پروگرام سره ډیر سخت مخالفت وکړ. خو محمود طرزي، چې د ترکیي ډیر ټینگ طرفدار وو او د هغه هیواد د ټولو پوځي اصلاحاتو ملاتړ یې کاوه، د اعليحضرت امان الله خان د نویو پوځي اصلاحاتو ملاتړ وکړ. زاړه او تجربه کار صاحب منصبان د نادر خان په طرفداري ودریدل او ملکي مامورینو زیاتره د محمود طرزي ملاتړ وکړ. په دې توگه په کابینه کې لومړنی جدي درز را پیدا سو. پولادا ۱۱۶

د اعليحضرت امان الله خان له پاچهی څخه ایله یو کال تیر سوی وو اعتمادالدوله سردار عبدالقدوس خان له کندهار څخه کابل ته د مجددی د کورنی دوو مشرانو شمس المشایخ فضل محمد مجددی او نورالمشایخ فضل عمر مجددی ته یو مفصل لیک واستاوه او په هغه کې یې د اعليحضرت امان الله خان د چټکو اصلاحاتو، مشروطه شاهي نظام او خارجه وزیر محمود طرزي څخه ژوره کرکه څرگنده کړې او د کندهار له علماوو څخه یې غوښتي وه چې د مشروطه نظام د ردولو او د ټولو مشروطه غوښتونکو د ریښو ایستلو او د قتلولو فتوا تر لاسه کړي. د کندهار څلیرویشو دیني عالمانو، اوو تنو قاضیانو او دریو سیدانو د سردار عبدالقدوس خان په غوښتنه یوه فتوا صادره کړه او په هغې کې یې مشروطه شاهي یو مردود نظام اعلان کړ خو د مشروطه غوښتونکو د قتلیدلو فتوا یې ورنه کړه. د کندهار عالمانو په هغه فتوا کې دغه راز ویلي وه چې قزلباش د قبلي خواته سجده کوي، د قرآن مجید تلاوت کوي او د شهادت کلمه وایی. ځکه نو هغوی ټول مسلمانان گنل کيږي، له هغوی سره نکاح روا ده او د سر او مال ساتنه یې باید وسي. حقیقت التورایخ ص ص ۳۸۷-۳۸۹

مور گورو چي ملايانو، روحانيونو او د زاړه فکر څښتنو عالي رتبه مامورينو د اعليحضرت امان الله خان د قدرت د لومړيو شپو ورځو څخه د هغه د نظام او اصلاحاتو د مفکورې سره مخالفت پيل كړی وو. اعليحضرت امان الله خان د تبليغاتو لپاره تقريبا هېڅ وسايل په لاس كې نه لرل خو مخالفينو يې هره ورځ، د جوماتونو د ملايانو، امامانو، شېخانو او مريدانو له لارې، خپل د مخالفت آواز تر خلكو پورې، چې تقريبا ټول بيسواده وه، رسولای سواى. د هيواد د عصري كولو په نيت اعلان كړو او روانو كړو اصلاحاتو سره يې وړو او لويو مخالفتونو كرار كرار زور واخيست او، د وطن او ترقي د دښمنانو په لمسونه، بالاخره د خوست هغه وسله وال پاڅون پيل سو چې څه كم يو كال يې دوام وكړ. په زرگونو سرونه پكښې ورغړيدل، په زرگونو كورونه تباه سول، ښارونه او كلي لوټ سول او هغه په سل هاووزره روپۍ چې بايد د اصلاحاتو د پروگرام په عملي كيدلو لگيدلي واى د خوست او شاوخوا سيمو د ښورښونو په كرارولو ولگيدلي.

په خوست كې د ملا عبدالله او ملا عبدالرشيد په مشرۍ ښورښ پيل سو. منگلو او زازيو سمدستي د ښورښيانو ملاتړ پيل كړ. د ښورښ او ناکرارو لمن ډير ژر تر لوگر او غزني پورې ورسیده. په لوگر كې د برکي برک، برک راجان، پل علم ښارونه او كلي چور سول. حكومتي خزاني او جبه خاني د ياغيانو لاسته ورغلي. ښورښ هغه وخت سياسي رنگ واخيست چې د امير محمد يعقوب خان زوى عبدالکريم له هند څخه په پټه ځان خوست ته ورساوه، له ښورښيانو سره يو ځاى سو او ځان يې پاچا اعلان كړ. اعليحضرت امان الله خان له سپه سالار محمد نادرخان څخه وغوښتل چې د جنوبي د ښورښ په ځپلو كې ل خپل نفوذ څخه كار واخلي. مگر څرنگه چې سپه سالار محمد نادرخان د جنوبي له خلكو سره ښه اړيكي درلودل او هغوى د استقلال په جنگ كې ښه همكاري ورسره كړې وه نو د جنوبي د ښورښ له ځپلو څخه يې معذرت وغوښت او اعليحضرت امان الله خان هم هغه د دفاع له وزارت څخه برطرف او پاریس ته يې د سفير په حيث وليږی. حقیقت التواریخ ص ۳۹۹

د اعليحضرت امان الله خان تقريبا ټولو لایقو جنرالانو او لويو افسرانو د دې ښورښ په ځپلو كې برخه واخيستله. د غزني په جبهه كې د دفاع د وزير مرستيال جنرال عبدالعزيز خان، داخله وزير غلام محمد خان او جنرال محمد عمر خان جنكيدل. د لوگر په جبهه كې شاه ولي خان او پخوانى صدر عظم څلور اتيا كلن سردار عبدالقدوس خان او سپه سالار غلام نبي خان چرخي جنكيدل. په گردیز كې د جنگ وزير محمد ولي خان قوماندو وركوله او محمد صديق خان د على خيلو پلټني اداره كولي. د كابل والي على احمد خان په جلال اباد كې د خوگياڼيو ملاتړ ترلاسه كاوه. آدمک ص ۸۸

د جنوبي د ښورښ په ځپلو كې د دونه لويو مقاماتو او جنرالانو د برخى اخيستلو څخه ښكاري چې د هغه لمن دونه پراخه سوې وه چې د اعليحضرت امان الله خان سلطنت يې د نسكوريدلو له خطر سره

مخامخ کړی وو. دې بنورین څه باندي نهه میاشتي دوام وکړ. ايله د کال ۱۹۲۵ د جنوري په میاشت کې، په بشپړه توگه، وځپل سو. د دې بنورین د ځپلو په وخت کې د اعلیحضرت امان الله خان د حکومت او پوځ کمزوري ځکه څرگنده سوه چې هغه د خپل منظم پوځي قوت په زور د یاغیانو سره د مقابلي توان نه درلود او د مهمندو، شینوارو، وزیرو، اپردیو او هزاره قومي ملیشو څخه یې کارواخیست او د یاغیانو په مقابل کې یې جهاد اعلان کړ. په دې جنگ کې اولس او حکومت ته پیر درانه ځاني او مالي تلفات ورسیدل. تقریباً ۳۵۰۰ کورونه بمباري او وسوځول سول. ۱۵۷۵ تنه یاغیان مړه او تپیان سول او څلور سوه بنځي او ماشومان د یخنی او لوري څخه مړه سول. داسې بنکاري چې د حکومتي قواوو تلفات به هم تر دې کم نه وه. د دې بنورین په ځپلو پنځه میلیونه پونده، چې د حکومت دوه کلن عایدات وه، ولگیدل. امیر مجبور سو چې د هیواد د عصري کولو ځیني پروگرامونه پریږدي او د خلکو په نزد یې اعتبار ته هم ډیره صدمه ورسیدله. گریگوریان ۲۵۵

د کال ۱۹۲۵ د جنوري پر دیرشمه ملا عبدالله، چې په حکومتي تبلیغاتو کې یې گود ملا باله، او د هغه ملگری ملا عبدالرشید و نیول سول. عبدالکریم بیرته هند ته وتښتیدی. انگلیسی مقاماتو هغه برما ته تبعید کړ او لږ وخت وروسته یې په رنگون کې ځان وواژه. اعلیحضرت امان الله خان د ملا عبدالله او ملا عبدالرشید په شمول ۵۳ تنه یاغیان اعدام کړل. په سل هاوو نور نیول سوي کسان یې بندیان او تبعید کړل. په کابل کې د دې لوي بري په ویاړ څو ورځي خوښیو اړ جشنونو دوام درلود. اعلیحضرت امان الله خان ښایي دې خبرې ته نه وي متوجه سوی چې ویني به وینو نه پریوال کیري او قبایل ښایي خپل وژل سوي خپلوان تر ډیره وخته پوري له یاده ونه باسي او هر وخت د کسات اخیستلو فکر ورسره وي. بله خبره لا دا چې امان الله خان د خوست د بنورین په ځپلو کې د جرمني او برتانیې له هوایی قواوو څخه کار واخیست. دې کار هم د هغه په مقابل کې د اولس کرکه زیاته کړه او هم یې د ملایانو دا خبره ریشتیا کوله چې امیر په زړه کې له کفارو سره جوړ دی او هغوی یې د ملاتړ لپاره جنګي الوتکي ورکړي دي. دا چې هغه د خپل داخلي بنورین د ځپلو لپاره د خارجي الوتکو او پیلوټانو څخه کار واخیست او د بنورینیانو سره د مقابلي لپاره یې کافي منظمه قوه نه درلوده او د منگلو او زازیو سره د جگړې لپاره یې د مهمندو، اپردیو او نورو قومونو د اولسي ملیشو څخه استفاده وکړه خلکو ته د هغه کمزوري څرگنده کړه او سړی ویلای سي چې مخالفین به یې د بل ځل لپاره نور هم زړه ورکړي وي. د اعلیحضرت امان الله خان لپاره په کار وه چې د نیول سویو بنورینیانو د وژلو، تبعیدلو او بندي کولو پرخای، یا لږ ترلږه ترڅنګ، یې د زیانمن سوي اولس پر سر لاس ور تیر کړی او خلک یې خوشاله کړي وای. حتی زیانمن سویو خلکو ته یې رسیدلي تاوانونه جبران کړي وای. په خپلو هغو اصلاحاتو کې یې چې د ده په مقابل کې د خوست د بنورین علت، یا لږ ترلږه پلمه، بلل کیدلای سواي ژور تغیرات او تعدیلات رواستلي وای. د خپلو پوځي قواوو کمزوری او بی نظمی ته باید متوجه سوی وای او د

خوست د بنوربن څخه وروسته يې خپله ټوله توجه د پوځ تقويه كولو او عصري كولو ته اړلې وای. خو له بده مرغه چې يا يې ښه سلاكاران نه درلودل او يا ښايي خپلو مخالفينو او بنوربنيانو ته دونه په غوسه وو چې له نرمې څخه يې كار اخيستلاى نه سو.

اعليحضرت امان الله خان، د دې پر ځاى چې خپله توجه د پوځ تقويه كولو ته واړوي او هغه كسان ونازوي چې د ده د حكومت بنسټ او اساس گڼل كيدلاى سو ډير مهم پوځي كسان يې، چې هم يې د خوست د بنوربن په ځپلو كې لياقت ښودلى او هم يې د استقلال په جنگ كې كفايت ښودلى وو يا له مركز او يا وظيفي څخه ليرى كړل. د سپه سلار محمداندرخان او سپه سلار غلام نبي خان چرخي په څير جنرالان يې په خارج كې سفيران كړل او د سور جرنيل محمد عمر خان ناصري په څير لايق جنرال يې په بنديخانه دننه كړ. طبيعي خبره ده چې پر قوم، وطن او ترقي مين امان الله خان به دا ټول كارونه، يا اشتباهات، د هغو غلطو مشاورينو په سلا كړي وي چې له غوره مالۍ پرته به يې بل هيڅ كمال نه درلود او له هري سلا څخه به يې مطلب د خپلو شخصي گټو ساتل وه. له بده مرغه چې د قدرت څښتنان او زمامداران معمولاً تر ترڅو حقايقو او واقعيتونو د خورو خبرو له اوريدلو سره زياته علاقه لري. د نړۍ په تاريخ كې د هغو مشرانو او حكمرانانو شمير زرگونو ته رسيري چې د حقايقو پر اوريدلو يې غوړونه كاڼه كړي او د نااهلو سلاكارانو د غلطو مشورو له لاسه د نيستۍ كندې ته لويديلي دي.

ژورناليست او ليكوال محى الدين انيس، چې د هغه وخت ټولې پيښې يې د سر په سترگو له نيژدې ليدلي دي وايي چې هر كله به د يوې مهمې پيښې په باره كې خبر او رپوټ د دربار ديوالونو ته نيژدې سو نو پټ لاسونه به را وغځيول او غوړونه به يې پټ كړل. مثلاً د مشرقي بنوربن چې زور واخيست ايله رسمي مقامات خبر سول. او چې كله د سقاو زوى د كابل دروازي ته را ورسيدى نو د هغه د حملې د مخنيوي لپاره ترتيبات ونيول سول. د دې بيخبريو تر ټولو لوى عامل د دربار په دننه كې ناست كسان وه. او د بنوربن د دوام او د سلطنت لپاره د معكوسې نتيجې ښندلو علت هم په دربار كې دننه دغه اشخاص وه، چې نه يې غوښتل پاچا، لكه څرنگه چې دى هغسي، په پيښو خبر سي.

بحران و نجات ص ۲۳

«د دوهمې برخې پاى»

نور بيا

د عبدالبارى جهاني د نورو ليكنو لپاره ، پر عكس كليك وكړئ

شماره ۷ از ۷ صفحه

برای ارسال مقالات به روی لینک ذیل کلیک نمائید!

info@arianafghanistan.com